

saa Henseende. Det har altsaa ikke haft Lejlighed til at anstille nogen nærmere Undersøgelse om, hvorvidt der er Grund til fra Statens Side at komme Beboerne til Hjælp ved Sikringen af deres Kyst, og det maatte dog i alt Fald ske, før Regeringen kan tage Stilling dertil. Paa Sagens nuværende Standpunkt maa jeg bestemt fraraade at vedtage dette Forslag, men det ærede Medlem har jo ogsaa selv stillet i Udsigt at ville tage det tilbage, saa jeg forstaaer det saaledes, at det ærede Medlem kun har ønsket at henlede Opmærksomheden paa Spørgsmaalet. Dette er nu sket, og naar Andragende foreligger, skal det, som sagt, blive undersøgt og overvejet.

Udenfor de stillede Ændringsforslag og de i Betænkningen omtalte Samraad, er der af det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) og det ærede Medlem for Slagelse (Lange) fremdraget enkelte Spørgsmaal, men netop fordi de ligge udenfor Ændringsforslagene og Samraadene og dermed — hvis jeg har forstaaet ret — udenfor de Emner, der foreligge til Forhandling under dette Afsnit, maa de Herrere tilgive mig, at jeg ikke kommer ind paa disse Spørgsmaal.

Bluhme: I Anledning af den ærede Ministers Udtalelser vedrørende de to Ændringsforslag, jeg har stillet, kan jeg ikke sige, at Situationen for mig er meget opmuntrende, men jeg maa dog tillade mig at bemærke med Hensyn til Ændringsforslaget om at forhøje det Beløb, der kan anvendes til humane Formaal og derunder fri Rejser for Feriebørn, at naar jeg har foreslaaet saa højt et Beløb som 10,000 Kr., er det naturligvis aldeles kalkulatorisk, fordi jeg holder ikke af just, naar jeg beder om noget hos en Ekscellence, at sige til ham, at jeg gerne vil have til alle Mennesker saa og saa meget, men at det er mindre vigtigt, at de alle sammen faa, naar blot jeg faar. Jeg har derfor taget Munden lidt fuld, fordi jeg har ment, at foruden Esbjerg kunde der nok være andre Byer i Landet, der vare stillede under lignende Forhold, og som kunde ønske at give Feriebørnene Lejlighed til at komme ud paa Landet. Nu skal jeg indrømme, at for Esbjergs Vedkommende er der Adgang til Saltvand og til frisk Luft — for den blæser der bestandig — men derfor er der alligevel Hjem hvor Forholdene dog ikke ere saa lyse, som det kunde ønskes. Et Bevis for, at der trænges til at naa det, jeg har tilsigtet

med mit Ændringsforslag, er, at Kommunen og Beboerne have ofret for det første over 600 Kr. paa Billetter til Statsbanen og for det andet yderligere et lige saa stort Beløb til andre Ting, der ere nødvendige, for at Børnene kunne komme paa Landet. Man anser det altsaa for at være af stor Vigtighed for Byen at faa Lejlighed til at sende de mindre bemidlede Folks Børn ud at trække frisk Luft og i det hele taget leve det sunde Liv paa Landet. Naar Kommunen og Beboerne anvende saa meget herpaa trods Statens Modvillie til at hjælpe dem, ligger der deri, synes jeg, at Princippet, hvorefter disse Beløb skulle anvendes, vistnok burde undergaa en Forandring. Hvad der i den Henseende finder Sted i Esbjerg, finder naturligvis Sted i alle andre Byer af lignende Størrelse. Det synes mig at være en aldeles urimelig Grænse at trække, at kun Børn fra Byer paa 20,000 Mennesker og derover kunne komme ud. Tænk Dem: Byer paa 20,000 Mennesker og derover! Det er jo de gamle Byer, de mest velstillede her i Landet; derimod de mindre Byer, som i Reglen ere mindre velstillede, nægter man det paa Grund af, at de have for megen Luft og undertiden ogsaa for meget Vand. Jeg henstillede til den ærede Minister, om han ikke i alt Fald kunde trække Grænsen ved et bestemt Børneantal, som dog mere betegnede Trangen. Esbjerg By, som ikke har 20,000 Indbyggere, kan møde med henved 3,000 Børn. Der er maaske ikke andre Byer, der kunne gøre det under lignende Forhold. Men uaagtet den ærede Minister altsaa ikke vil gaa ind paa mit Forslag, som det foreligger, kan jeg dog ikke tro andet, end at den ærede Minister med sit humane Syn paa Forholdene vil være villig til at tage det under fornyet Overvejelse og i alt Fald tage det under Overvejelse i Forening med Finansudvalget, og se, om der dog ikke kunde trækkes en anden Grænse eller findes andre Veje, ad hvilke Sagen kunde gennemføres. Jeg synes i alt Fald, at den Betragtning kan gøres gældende, at Statsbanerne tilbyde allerede nu Børnene een Rejse i Ferien, kun sætter man en vis Grænse for, hvor langt de maa rejse, og hvor længe de maa blive borte; de skulle enten hjem samme Dag eller en af de nærmeste Dage. Naar Statsbanerne altsaa dog ville give Børnene Plads i Togene baade frem og tilbage indenfor et Distrikt, antager jeg, af Størrelse som det halve Jylland eller som Fyn eller Sjælland, er